

pram bližnjemu. Prava mladinska vzgoja, temeljujoča na krščanskih in pravih narodnih načelih, katerih se tudi mi držimo, ne potiska mladini v roke smrtonosnega orožja, marveč svetli meč duha in srčnega viteštva. V tem je tudi najbolj zavarovana bodočnost naroda, domovine in cerkve.

Vdanost sv. Očetu.

Prosvetna zveza v Mariboru, ki zbira v svojem okrilju vse krščanske prosvetne organizacije v lavantinski

škofiji, si je dovolila povabiti Vas, prevzvišeni g. nadškof in apostolski nuncij, danes v svojo sredino, da Vam kot zastopniku sv. Očeta skaže svoje globoko spoštovanje. Sprejmite izraz naše otroške vdanosti sv. Očetu in obenem zagotovilo — prosimo Vas, da ste pri sv. Očetu tolmač tega zagotovila —, da se bo naša prosvetna organizacija vedno vestno ravnala po tistih navodilih ter se bo zvesto držala tistih načel, ki jih rimski papež propoveduje kot vrhovni poglavar sv. cerkve in namestnik Kristusa na zemlji.

Zastopnik sv. Očeta v Mariboru.

Ob priliki proslave 700 letnice obstoja lavantinske škofije je obiskal Maribor zastopnik sv. Očeta g. apostolski nuncij Pellegrinetti iz Beograda. Papeževega zastopnika je pozdravljalo ljudstvo navdušeno že na potu proti Mariboru. Posebni slovesni sprejemi so bili v Brežicah, v Laškem ter v Celju.

Maribor je oblekel za sprejem visokega dostojanstvenika praznično obleko. Po glavnih ulicah so bile razobešene zastave in pred prihodom zagrebškega brzovlaka se je zbrala na kolodvoru več tisočglava množica. Po izstopu iz vlaka je pozdravil zastopnika sv. Očeta škof dr. Andrej Karlin. Razven duhovščine so čakali nuncija še g. veliki župan dr. Fran Schaubach, mestni poveljnik general Dimitrije Spasič s častniškim zborom, oblastni odbor z oblastnim predsednikom dr. Josipom Leskovarjem na čelu, predsednik okrožnega sodišča dr. Žiher, zastopnika

mestne občine podžupan dr. Lipold in mons. dr. Jerovšek, okrajni glavar dr. Poljanec, prosvetni načelnik dr. Kotnik, gimnazijski ravnatelj dr. Tomlinšek, ravnatelj glavne pošte dr. Irgolič, finančni ravnatelj dr. Povalej, narodni poslanec Franjo Žebot in mnogo drugih zastopnikov raznih društev in ustanov.

Papeški nuncij se je podal v spremstvu lavantinskega vladike na voz pred kolodvorom ter skozi špalir tisočglave množice na Slomškov trg. Koncem Ulice 10. oktobra ga je sprejela duhovščina. Od tu se je med zvonjenjem razvila procesija skozi špalir šolske mladine v cerkev. Po podelitvi sv. blagoslova je procesija šla v škofijsko palačo, kjer je apostolski nuncij gost lavantinskega vladike.

Zvečer proti osmi uri je bil Slomškov trg razsvetljen in na stolpu stolne cerkve je v električnih lučicah zažarel napis 700 letnice.

Ob 8 uri se je vršil v kazinski dvo-

rani pozdravni večer na čast apostolskemu nunciju, katerega se je udeležilo veliko zastopnikov cerkve in raznih oblasti. Večer je otvoril s primernim govorom predsednik Prosvetne zveze dr. Hohnjec, ki je z iskrenimi besedami pozdravil apostolskega nuncija mons. Hermenegilda Pellegrinetti, ljubljanskega vladiko dr. Jegliča, mariborskega vladiko dr. Karlina, velikega župana dr. Schaubacha, mestnega poveljnika generala Dimitrije Spasiča, predsednika mariborske oblasti dr. Leskovarja ter celokupen stolni kapitelj s stolnim proštom dr. Matekom na čelu. Dalje so apostolskega nuncija pozdravili dr. Kežar v imenu mariborske Marijanske kongregacije, dr. Josip Jeraj v imenu Orlov, Semenič v imenu Jugoslovanske strokovne zveze in končno še dekan v Šmartnem pri Slov. gradu g. Lenart. Apostolski nuncij se je v kratkem govoru v hrvatskem jeziku zahvalil za vse častitke in za vso prijaznost in povdaril, da je ravno lavantinska škofija tvorila prehod med vzhodom in zahodom, ter posebno pohvalil tudi vdanost Slovencev do sv. stolice, na kar se je družba razšla.

V četrtek je opravil nuncij v stolni cerkvi slovesno sv. mašo. V bogoslovju se je vršilo zborovanje gg. dekanov iz cele škofije. Pred obedom je izročil g. veliki župan s primernim nagovorom, v katerem je povdarjal zasluge duhovnikov za razvoj in napredek slovenskega naroda, kraljevo odlikovanje škofu dr. Karlinu in stolnemu proštu Mateku.

Proslava 700 letnice obstoja lavantinske škofije je bila kratka, a prišrna ter pomenljiva.

POLITIČNI RAZGOVORI

»Ali si kaj bral o kmetiskem puntu na Rumunskem,« so začeli kmetje izpraševati našega znanca — gospodarja. Kmetje hočejo biti podučeni, kako se borijo njihovi stanovski tovariši v drugih državah za svoje pravice. Zato je razumljivo to njihovo vprašanje. Gospodar jim je dal sledeč odgovor:

»V Rumuniji je položaj mnogo drugačen od naših razmer. Tam ni kmet gospodar, ampak je gospodar graščak, ki ima velikanska posestva po 100.000 oralov in še več. Kmetje so pa le njegovi — tlačani. Seveda so velikanski reveži. Njihove hiše so volčje luknje, to kar je pri nas raztrgana bajta, je tamkaj najlepši kmetijski dom. Obleka je najbolj siromašna, kar si jo je mogoče zamisliti. Hrana tako preprosta, da kosček mesa — tudi za največje pazine ne pride na mizo. Delati morajo pa trdo in neusmiljeno jih graščaki zatirajo.

Samo eden je ostal temu ubogemu ljudstvu prijatelj. Smo eden je, ki živi med njim, trpi in dela za njegovo boljšo usodo in to je — duhovnik.

Ljudstvo se je zato z zaupanjem oklenilo duhovništva, kmetstvo ljudstvo je sicer začelo boj za svoje pravice, toda začelo ni s puško, ampak z — molitvijo.

Da pa kmetstvo ljudstvo tudi javno pokaže svojo odločnost in vstrajnost, so se vršili preteklo nedeljo velikanski shodi po Rumuniji. Na posameznih shodih je bilo do 50.000 kmetov, na največjem shodu v Albi Juliji pa je bilo celo 250.000 ljudi. Po 14 dni daleč so prišli kmetje, celo pastirji s svojih planin. Duhovniki so šli z njimi, oblečeni v cerkveno obleko, s križem v roki. Na shodih so izrekli svečane prisege in opravili javne molitve. Množica je hotela, da pride takoj do izpremembe v državi, vendar se ta želja ni izpolnila. Kmetje tudi niso bili oboroženi, da bi se s silo polastili vlade, domači vladi in pa vsemu svetu so pokazali, da se jim strašna krivica godi in to so dosegli. Vse govori o tem nastopu rumunskih kmetov.

»Seveda govori in piše,« je dejal radičev, ki je zopet bral radičevsko glasilo.

»No, kaj pa se piše?«

Radičev je začel praviti: »Neki P. piše, da moramo tudi mi kmetje v Sloveniji skupaj držati, da moramo opustiti boj, kakor smo ga dozda-

imeli, za in proti klerikalizmu, pa da moramo skupaj držati!«

»Tega pa ne verujem,« je dejal gospodar. Radičev pa je izvil list in ga je pokazal. Gospodar ga je vzel v roke in prelistal list.

»Tu toraj vidite ono veliko maso,« je dejal gospodar, maso, s katero kvasijo naši politični nasprotniki okoli med nami. Na prvi strani pravi, da naj prenehamo boj za in proti klerikalizmu, na drugi in tretji strani pa divje napada nas in našo stranko kot klerikalce in klerikalne škodljivce. Oni hočejo, da mi orožje položimo, sami pa ga bodo še naprej sukali zoper nas!«

»Pa kaj je pravzaprav ta izraz »klerikalce«, je radoveden sosod vprašal.

»Klerikalce nas imenujejo zato, ker imamo v svoji stranki duhovnike, ki se latinsko imenujejo kleriki. Saj veste, da se gospoda rada s tujimi besedami postavlja. Naši politični nasprotniki pa izrabljajo to besedo za psovko, s katero smešijo nas vse, ki še držimo s cerkvijo in duhovniki in smo verni!«

»Potem pa so ti rumunski kmetje, ki jih radičevci tako hvalijo, še hujši klerikalci kot v Sloveniji, saj so svoj shod začeli z molitvijo in so šli na shod pod zastavo križa s svojimi